

HANDEL BIJ NACHT

Nijmeegse thrillertrilogie - deel 2

Rudy Dek

Dit is een uitgave van Quodest Communicatie Veenendaal

1^e druk 2024 - Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Quodest Communicatie

Foto's: Karsten Russ (cover) en Yvonne de Cloe (achterzijde)

ISBN: 9789465013374

www.rudydek.nl

© Rudy Dek, 2024 – Handel bij Nacht - deel 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of schrijver.

Ook weer voor Pluk, maar niet alleen voor haar

Wat voorafging in deel 1: Stad bij Nacht

Op het bureau van de Nijmeegse politie werkt men aan een plan om de ongenaakbare topcrimineel Marcel Tuininga binnen te halen. Op dat moment vinden er kort na elkaar drie moorden plaats. De dader laat in alle gevallen het lijk achter in een auto, tot twee keer toe staat deze voor het politiebureau. De boodschap is duidelijk: er wordt te weinig tegen criminaliteit gedaan. Daarmee komt het onderzoek naar Tuininga op de lange baan en begint de jacht op de moordenaar.

Als rechercheur van politie neemt Emmy Jolie deel aan deze jacht. Zij is een kordate, maar beschadigde vrouw en kan zich alleen met bravoure en tegendraadsheid staande houden in de mannenwereld van de politie. Die manier van doen staat haar tegen, want in wezen ben ik die politievrouw niet, zo vindt ze. Thuis ben ik iemand anders, doe ik anders en denk ik anders.

Door de loop van gebeurtenissen krijgt ze telefonisch contact met een man die zich Juul noemt, een man die beweert de dader achter deze drie moorden te zijn. Aanvankelijk gelooft ze hem niet, al voelt ze twijfel en meer en meer de drang naar hem op zoek te gaan. Het contact met deze Juul is desondanks niet vervelend en ver weg appelleert het zelfs aan haar droom: een man die ook veiligheid kan bieden.

Een collega krijgt de indruk dat Emmy in het onderzoek naar de drievoudige moordenaar niet alles deelt en gaat haar gangen na, totdat ze op het punt komt Emmy's droom te verstoren. Met hulp uit onverwachte hoek redt Emmy haar droom en kan ze die dezelfde avond nog op de Oversteek ontmoeten. Weliswaar op afstand, maar onbeschadigd.

1.

I

Hij staat voor een landhuis, ergens buiten Zetten. Misschien moet hij het wel een kasteel noemen. Daar heeft het ook iets van. Een kasteel met een spook.

De regen is na maanden en maanden eindelijk gestopt. Het was een onverklaarbare winter met weinig vorst of sneeuw, maar zo veel regen dat je zou zweren dat het land nog eens zou wegspoelen. Maar gelukkig, al ligt er nog het een en ander op de akkers, het regent niet meer en het land is geen meter verschoven.

Lang heeft hij getwijfeld, meerdere weken, maar wilde woord houden, ook al had ze gezegd dat ze haar verzoek introk, nou ja, ze had daarmee gespeeld, waardoor noodzaak en gunst onontwaarbaar met elkaar verstrikt raakten. Hoe het ook zij, het is er toch van gekomen. Hier staat hij dan en het gaat hierbij niet alleen om zijn eer, er is meer in het geding, iets wat zo gauw niet onder woorden is te brengen.

Nu staat hij daar tegenover een oud, kasteelachtig bouwwerk. Ze staren elkaar aan. Hij is bijna vijftig. Het gebouw zeker honderden jaren ouder. Het komt vast uit de middeleeuwen, schat hij. Hoge muren, smalle, uitgerekte ramen, een spitse toren op een hoek, en dat alles vanwege de belofte om de strijd tussen hertog Arnoud van Gelre en zijn zoon Adolf te smoren, een grootse belofte in een grasgroen landschap met daaromheen een uitgestrekte stilte. Het hielp allemaal niet: de zoon zette de vader achter de tralies en de stilte hield ook niet aan; ver weg is het gejammer van bladblazer te horen. Kan ook een kettingzaag zijn. Of het getourmenteerde spook.

Op zijn hoede loopt hij naar het gesloten toegangshek, tuurt nog eens naar de ramen, gaat ze een voor een langs, maar belt dan aan en wacht af, terwijl het gebouw op zijn beurt de tijd neemt om hem de maat te nemen.

Aan weerszijden van het huis zijn tien, vijftien jaar geleden populieren aangeplant. Keurig in het gelid: zes aan de ene kant en vier aan de andere. Als hij goed kijkt, ziet hij dat er daar ook zes hebben gestaan, maar van dit stel zijn er twee op een goede meter boven de grond omgezaagd. Er resten nog twee kale palen. Het zal

vast moeten doorgaan voor de aanpassing aan het decimale stelsel, want die twaalf uren van de dag en die twaalf maanden van het jaar komen uit een tijd van nog ver voor die van de hertog van Gelre, eerder uit een tijd waarin een jongeman zich met twaalf volgelingen op weg begaf om de wereld te verbeteren. Ook daar is niet veel van terechtgekomen.

Eindelijk gaat het hek open. Schokkerig en knarsend, zoals dat hier hoort. Tegen de koude wind in gaat hij verder, over een grimmig grindpad en aan het eind daarvan een bakstenentrap op, tot aan de voordeur, een imposante deur, waarachter zo te zien meer dan één enkele belofte schuilgaat. Hier huizen talloze beloftes: beloftes over geld en een lang leven, die vooral, maar mogelijk ook andersoortige beloftes, die van het dreigement. Hij is er zich terdege van bewust.

In de deuropening verschijnt een man in een zwart pak. Onder dat pak een hagelwit overhemd met een grijze das. Als een leger, zo staat hij daar: een formele blik, de haren strak naar achteren gekamd, elke emotie ondergespit. In zijn strakke protocol lukt het de man te imponeren.

Vanmorgen, nadat hij alle tijd had genomen om zich te scheren, stond hij nog een uur voor zijn kledingkast. Hij probeerde van alles, vroeg zijn zus wat het meest neutraal was en toch min of meer verwacht in zo'n milieu. Ze liet hem verschillende overhemden aan- en uittrekken, dan op een donkere en dan op een lichte broek, maar net als hij bleef ze twijfelen. Hij moest ook eens goed geld uittrekken om wat fatsoenlijks in huis te halen, was haar commentaar. Nu hij deze man zo bekijkt, moet hij toegeven dat ze gelijk had.

‘Mijn naam is eh... Evert van Alsem,’ begint hij, ‘en ik kom...’

‘...voor de sollicitatie.’

Hij knikt. ‘Het gaat om de vacature voor...’

‘...klusjesman.’

‘Zo te horen ben ik op de juiste plek en wat het tijdstip betreft, hoop ik dat...’ Hij houdt in, maar als er geen aanvulling volgt, vraagt hij voor de zekerheid of hij echt wel op tijd is. ‘Hier niet ver vandaan was de weg opgebroken. Ik moest een stukje om.’

De man in het zwarte pak zegt niets, doet twee stappen terug en laat hem binnen. Een glimlachje in het oude, enigszins vermoeide gezicht moet staan voor zijn gastvrijheid.

Al is het er vrij donker, de hal is zoals hij die zich had voorgesteld op het moment dat hij zijn auto de parkeerplaats op reed en verwondering de regie overnam en zijn blik leidde. Blanke plavuizen rond een brede trap bekleed met een centimetersdikke loper, een hoog plafond, daaraan kroonluchters, in het schaarse gelige schijnsel daarvan manshoge schilderijen, voornamelijk portretten.

‘Prachtig,’ zegt hij.

‘Wilt u mij volgen?’ hoort hij de man vragen. Deze wacht het antwoord niet af en gaat zijn gast met holle stappen voor naar een deur onder de trap. Vanaf daar gaat het een smalle, stenen trap af, waar het beter is je hoofd enigszins in te houden. Via een schemerig gangetje komen ze uiteindelijk in een kantoor dat er onder het gewelfde plafond onverwacht modern uitziet. Er staat een bureau met aan beide lange zijden een leren stoel, daarop een beeldscherm en een telefoontoestel. ‘Neemt u alstublieft plaats, meneer Van Alsem.’ De man wijst naar een stoel. ‘Fijn dat u zo snel bent gekomen.’

Net onder het plafond is een breed raam waardoor nog daglicht naar binnen valt, maar veel is het niet; de lampen zijn niet voor niets aan. Achter het bureau staat een kast wagenwijd open, daarin tientallen ordners en aan de deur een sleutelbord. Naast de kast een andere en daar weer naast een hoog, smal tafeltje tegen de muur. Een thermoskan en kopjes staan gereed.

‘Uw werkplek?’ durft hij te vragen.

De man in het zwarte pak glimlacht alleen maar. Hij doet zich voor als een butler, de eisende chef van het personeel. Hij spreekt ook met een of ander accent, zuidelijker dan Limburg. ‘Koffie, meneer Van Alsem?’

‘Heb ik met u het gesprek?’

‘Natuurlijk.’

‘Excuus, maar ik heb uw naam niet gehoord, of eh...’

‘Welkers, Anton Welkers. Ik regel zo goed als alles voor dit huis.’ Hij neemt de pot en schenkt in. De kopjes neemt hij daarna bij het schoteltje op en spreidt ze over de tafel. ‘Suiker en melk, meneer Van Alsem?’ Over zijn bril kijkt hij zijn gast aan. Het is niet zo zeer de blik van een gedistingeerde werkgever, eerder die van de almachtige. ‘U bent toch wel handig?’ vraagt Welkers.

Gretig neemt hij zijn kopje op. ‘Handig? Ja, natuurlijk. Een klusjesman dient...’

‘Waarin?’

‘Waarin? Wel eh, elektronica, digitalisering, timmerwerk...’ Hij zet zijn kopje terug op het schoteltje, heft beide handen, wil iets zeggen, maar de man tegenover hem is hem alweer voor.

‘Veel ervaring?’

‘Ja, ja...’

‘Hebt u een gezin?’ De man wrijft keer op keer over een oor, alsof er sprake is van een eindeloze jeuk.

‘Een vrouw en twee kinderen. Maar eh, kunt u zeggen wat u van me...’

‘U had de vacature op Facebook gezien, is het niet?’ De man gaat er eens voor zitten. ‘Dit is een functie waarin veel handigheid wordt gevraagd, meneer Van Alsem. Hebt u dat gelezen? Niet alleen handig met de handen, maar enig inzicht en tact is ook buitengewoon welkom.’

‘Natuurlijk.’ Hij knikt gul.

‘Om te beginnen, we hebben een aanhoudend probleem, een probleem dat ons aardig in de weg zit.’

‘Waar hebt u een probleem mee?’

‘Met het riool.’

‘Het riool?’ Hij staart de man aan, moet een paar maal slikken.

‘Of het is de afvoer in het huis. Een van twee.’ De man wil verdergaan, maar houdt in. ‘Wat kijkt u me aan? U moet goed begrijpen, meneer Van Alsem, Huize Antwerpen is een tamelijk oud huis. Uit de negentiende eeuw en in dat geval... Er is nooit veel aan gedaan, zeker niet door de vorige eigenaar, de familie Pescher, en dat houdt in dat je regelmatig op iets stuit dat aangepakt moet worden.’ De man neemt zijn kopje en zet het aan zijn mond. Hij slurpt.

‘Het riool?’ vraagt hij nog maar eens. ‘Kan het niet door de vele regen van de laatste tijd gekomen zijn? Misschien lost het vanzelf nog op...’ Het valt hem al tegen dat het kasteel niet was ingezet in de strijd tussen vader en zoon Van Gelre, maar een probleem met het riool is niet zomaar tegenslag.

Het lijkt alsof deze Welkers zich achter zijn koffiekopje een lachje permitteert. Het verkruimelt al snel, te snel om er zeker van te zijn dat het er was en hij zal het daarom ook wel verkeerd hebben gezien.

‘Is dat voor u een probleem?’ vraagt de man.

‘Het riool? Nee, natuurlijk is dat geen probleem, maar hoe doen jullie het nu? Ik bedoel...’

‘Momenteel gebruiken we op elke etage een chemisch toilet. Behalve in het souterrain, want hier loopt alles redelijk goed weg. Waarschijnlijk is dat aangesloten op een ander afvoerkanaal richting het riool. Wat daarom ook kan, is dat de verstopping zich dieper in het gebouw bevindt, maar helaas, niemand die het weet. Hoe dan ook, het is de wens van de eigenaar dat deze situatie zo snel mogelijk ophoudt. Dat zult u begrijpen. Er komt regelmatig bezoek.’

‘Ja, natuurlijk. Maar eh, als ik afvoerbuizen moet openbreken, en ze zullen vast allemaal nog van aardewerk zijn, dat moeten ze wel door moderne vervangen worden. Dat kan specialistisch werk zijn.’

‘Dat is aan u, meneer Van Alsem.’

‘Aan mij?’

‘U ontvangt per maand viereenhalfduizend euro. U bepaalt zelf wat u van dat bedrag besteedt aan de nodige materialen of aan dat wat u voor specialistisch werk houdt. Anders gezegd, alles wat u overhoudt, kunt u zien als een toeslag op uw salaris.’

‘Een toeslag? Hoe bedoelt u?’

‘Wat ik zeg. Het komt boven op uw salaris. In dat geval heet het toch een toeslag, of vergis ik me nu in de naamgeving? U moet het maar zo zien, meneer Van Alsem, hoe handiger u bent, hoe hoger uw inkomen.’

En die handigheid wordt zwart uitbetaald. Slim bekeken. ‘En dat salaris, hoeveel is dat?’

‘Het minimumloon, meneer.’

Nog slimmer.

‘Nogmaals,’ zei de man, ‘uw verdiensten hangen af van hoe handig u zelf bent. Het is namelijk zo, uw werkgever stimuleert maar al te graag de zelfredzaamheid van zijn eigen medewerkers. Hij wil graag kennis en kunde in huis halen.’

‘Ik begrijp het.’ Hij ziet dat hij nog maar weinig van zijn koffie heeft gedronken. ‘O, nu u de werkgever noemt,’ zegt hij, ‘heb ik met hem ook nog een gesprek?’

‘Nee, meneer Van Alsem. Alleen met mij.’

‘Alleen met u? U beslist of ik ben aangenomen?’

‘Inderdaad.’ De hand van de man gaat weer naar dat ene oor.

‘En wanneer weet ik dat?’

‘Dat weet u nu.’

II

Begin van de maand belde hij haar op. Het was nabij middernacht. Of misschien ook wel eraan voorbij. Hoewel hun laatste contact zo mooi was geweest, daar op de Oversteek, kreeg hij de indruk dat ze hem was vergeten, of ieder geval, dat ze niet echt op hem zat te wachten. Misschien belde hij ook wel ongelegen. Ze zat naar een muziekprogramma te kijken, was wat ze als eerste zei, en daar was iets bijzonders mee. Een unieke muzikant, of zo. Hij had het niet helemaal begrepen. Hoe dan ook, ze leek zich niet op het gesprek te concentreren en toen hij haar vroeg hoe het ging, hield ze het kort en summier. Alles was goed. Heel goed. Toen ze na enkele vragen eindelijk wat op gang kwam, bleef ze niettemin afstandelijk. Een moment had hij willen vragen wie er naast haar zat. Of naast haar lag. In plaats daarvan zei hij dat hij haar verzoek niet was vergeten en erover had nagedacht. Welk verzoek? vroeg ze ook nog. Het raakte hem. Hij aarzelde, begon toch maar aan een uitleg, merkte dat zijn zinnen niet wilden en viel daarom al gauw stil. Hoe kon ze dat zijn vergeten? Hij had het haar beloofd, of niet dan? Na nog wat schimmige opmerkingen heen en weer herinnerde ze het zich en ze zei dat hij het maar moest vergeten. Vergeten? Het was toch belangrijk? Of niet? Hij draaide zich, rolde over zijn bed, zag de tekening die Danny van haar had gemaakt, kort nadat ze in de Watertorenstraat was geweest en de familie van een arrestatieteam had gered. De tekening was haast een foto, zo echt. Hij kon haar aanraken, toespreken, liefhebben. Nadat hij er een tijdlang naar had zitten staren, had hij die ceremonieel boven zijn bed bevestigd. Was dat een fout? Waren ze toch geen vrienden geworden en was ze alsnog van plan hem op te pakken? Hij begreep het wel, zo'n grote vis kan ze natuurlijk niet laten gaan. Haar eer staat op het spel. Had ze zoiets al niet eerder gezegd? Ja, daar ging het om, tenzij hij zich nog eens voor haar inspande. In dat geval zou ze haar besluit heroverwegen.

Hij haalde diep adem en zei haar dat hij graag iets van betekenis voor haar deed. Ja, van betekenis, herhaalde hij, wist dat het gewaagd was, maar wat moest hij anders? Hij begon vragen over de zaak te stellen, maar helaas, ze wilde niet veel kwijt. Het ging over een kerel die met zijn dochter op een kasteeltje in Zetten

woonde, daar bleef het bij. Zijn hulp was echt niet nodig, had ze gezegd. Daarna was het gesprek voorbij.

III

Is dat een ja of nee? vraagt hij zich af, maar hij besluit er niet naar te vragen en te doen alsof hij hierbij is aangenomen.

‘Kan ik mijn nieuwe werkgever toch niet even spreken?’ vraagt hij. ‘Al geven we elkaar maar even een hand.’

‘Meneer Tuininga?’

‘Ja, die, meneer Tuininga. Hij is toch de eigenaar van dit huis, degene die op zoek is naar een klusjesman?’

‘Zo gaan de zaken in een huis als dit niet,’ zegt de man. ‘Waarom zou u hem willen spreken?’ Hij houdt de boot af, met een wedervraag. Zo simpel.

‘Als hij mijn werkgever wordt, is het toch wel gepast dat hij weet wie ik ben.’

‘Dat is zeker niet ongepast, meneer Van Alsem, maar er is echter geen noodzaak toe. Bij meneer Tuininga gaat het in dit soort kwesties echt alleen om noodzaken, begrijpt u wel? U moet het zo zien, meneer Van Alsem: meneer Tuininga hoeft niet te weten wie de klusjes hier in huis doet. Als de boel maar op orde komt. Dat is zijn belang.’

Zou zich hier ergens een camera bevinden? Heeft die Tuininga hem al die tijd stiekem gadegeslagen en hoeft hij maar naar zijn butler een belletje te doen als hij niet akkoord gaat?

‘*S’il vous plaît*, meneer Van Alsem, wilt u de functie of niet?’

2.

I

Niet in het daglicht, maar in het donker kan ik mijzelf onder ogen komen. Bij daglicht zie ik een goed geklede, slanke vrouw met haar blonde haar in een speels staartje, maar welbeschouwd ben ik dat niet. Ik ben veel kleiner, veel kwetsbaarder, minder aantrekkelijk. In

het licht ben ik een politievrouw die met een grote bek haar werk doet om vooral boven al die kerels uit te komen, maar in het donker heb ik weinig achting voor haar. Wat ze doet, doet ze zorgvuldig, dat is waar, maar haar handelen is zakelijk en koud. Het werk is ook koud. Door het eindeloos te protocolleren. Door alle stapels formulieren die voor een onderzoek nodig zijn. Het researchewerk begint met een enorme administratie.

Maar de kilte van het werk zit hem vooral in de zinloosheid ervan. Van deze tegenstander win je niet, nooit en te nimmer, en dat om de doodeenvoudige reden dat al die criminaliteit meer is dan criminaliteit. Misdaad tornt namelijk aan alles wat onze samenleving ooit aan ongelijkheid heeft gecreëerd. Criminaliteit is eigenlijk de instantie die dit weer probeert recht te trekken. Soms gebruikt ze daarvoor knulletjes uit de onderlaag, stenengooiers en kruimeldieven, maar vaker zijn het grote georganiseerde lichamen, breed vertakt en goed uitgerust met hightech en een heleboel munitie. Hun strijd is veelal die tegen de bovenlaag, daar waar macht en rijkdom zich ophopen en waar niemand erover piekert hier ook maar in enige mate afstand van te nemen. Criminaliteit versus geïnstitutionaliseerd onrecht. Dat is wat er hier in de straten gebeurt. Wat feitelijk overal gebeurt. De politievrouw in mij doet zich dan wel plichtsgetrouw voor, maar in wezen mijdt ze die strijd. Ze weet wel beter. Hooguit kijkt ze om naar de degenen die onder deze strijd lijden, de onschuldigen, de mensen die toevallig in de buurt waren.

Mijn naam is Emmy Jolie, veertiger, zonder partner. Mijn lichaam is ernstig verminkt toen met de ene na de andere chemo de strijd tegen borstkanker niet zomaar gewonnen kon worden. De bovenste helft is nu man. Zo ver heb ik het laten komen.

Wat ik eigenlijk wil zeggen: het liefst ben ik thuis, met de deur op slot. Daar in dat huis heb ik namelijk nog een bed vol dromen.

II

Het duurde lang voordat Caesar me belde. Na onze kleine ceremonie op de Oversteek had ik verwacht dat hij me niet zo lang zou laten wachten, dat hij ook verlangens had, maar hij liet er weken overheen gaan.

Op een avond in de eerste week van maart, het was tegen middernacht, had hij me dan toch teruggevonden, ergens diep weggestoken tussen de zaken van minder belang. Ik had piketdienst,

keek naar een muziekprogramma op de BBC, wilde per se Madeleine Peyroux zien en horen en hoopte dat de telefoon zou zwijgen en niemand mij zou oproepen voor een of andere rotklus.

Toen ging de telefoon dus. Caesar. De naam Juul was immers al vervaagd. Caesar was ook mooier, al riep Juul meer gevoel op. Ik liet de telefoon lang overgaan, nam toen op met een kort hallo. Zodra ik zijn stem hoorde, als die van de eigenaar van een of ander tropisch eiland, kon alles me op slag gestolen worden, maar ik hield me in toom, herinnerde mijzelf eraan dat de ongelijkheid al in ons contact is gesloten.

Het gesprek verliep stroef en dat liet ik zo. Terwijl op de achtergrond Madeleine Peyroux van wal stak, had ik een heel verhaal kunnen doen over mijn collega's en hoe we met elkaar bezig waren nieuwe lijnen uit te zetten, maar plichtmatig informeerden we naar elkaars gezondheid en nadat hij nog iets over zijn neefje vertelde, dat arme joch met zo veel lood in zijn lijf, begon hij over een belofte. Ik kon me niet echt iets van een belofte herinneren. Oké, er waren toespelingen geweest, maar niemand had de ander iets toegezegd.

‘Ik heb nagedacht over je verzoek,’ was wat hij zei, toen ik op zijn laatste woorden niet reageerde.

‘Welk verzoek, Caesar?’ Op het bureau hadden we inmiddels met elkaar de zaak van vorig jaar weer boven tafel gehaald, de vraag vanuit Duitsland over zoekgeraakte geld, de link naar Marcel Tuininga. Ik was alweer bezig een plan uit te werken. Ik had wel ideeën, durfde die nauwelijks te delen, want ze waren stuk voor stuk te gewaagd voor een bescheiden bureau als het onze.

‘Je weet wel...’

‘Laat maar zitten,’ zei ik. ‘Vergeet het, Cees.’

‘Vergeten? Zeg je dat nu? Nee, dat kun je niet menen. Het was een onderdeel van ons ritueel, het was een halszaak....’

‘Het is te moeilijk.’

‘Wat is te moeilijk?’

Ik deed wat lacherig, weet ik nog. Wat ik me minder goed herinner, is of ik weer eens iemand een kant probeerde op te duwen of dat ik werkelijk meende wat ik zei. Al die belangen, geheel verstrengeld hebben ze zich in mijn denken een plaats veroverd, waardoor ik mijn oordeel erover ben kwijtgeraakt.

‘Toe, alsjeblieft, vertel me hoe ik je van dienst kan zijn,’ zei hij en ik voelde zijn teleurstelling. ‘Ik heb er ook baat bij.’

‘Nou ja... ik zou gewoon niet weten hoe ik je moest inzetten.’

‘Waarbij?’ hield hij vol.

Even hield ik in. Zonder namen te noemen, vertelde ik in grote lijnen iets over de zaak, over een gescheiden man met een dochter, over het bewijs dat ontbrak, een zaak waarbij we zelfs niet eens precies weten hoe het benodigde bewijs eruit moet zien en waar je dat zou kunnen vinden. ‘Het beste zou zijn, als we daar iemand in dat huis konden krijgen, iemand die er min of meer hoorde en er daarom op zijn gemak zou kunnen rondneuzen, zonder dat het opviel, maar ja, we weten dus niet wat we zoeken en daarnaast hebben we geen flauw idee hoe we er binnen moeten komen. Tot slot is het nogal riskant. Geloof het of niet,’ zo ging ik verder, ‘deze man is een grote crimineel, maar onderhoudt wel gewoon een pagina op Facebook. Het moet vast lijken alsof hij als een goede burger zijn werk doet, panden aan- en verkopen, maar toch, op de een of andere manier gaat er dreiging vanuit. En dan heb ik het alleen nog maar over Facebook, begrijp je wel?’

Cees reageerde er niet op. Een tijdje luisterde ik naar zijn ademhaling. Of er iets in veranderde. Net voordat hij ophing, zei hij me dat ik dan maar moest proberen het met hem aan te leggen.

‘Wat bedoel je?’

‘Breng hem de kop op hol, want juist in bed laat een man zijn geheimen los.’

‘Meen je dat nu?’

‘Misschien doet hij je ook nog een aanzoek, Emmy. Alles opgelost.’ Daarop verbrak hij de verbinding.

3.

I

De eerste dag in huize Antwerpen is onwennig. Vreemde geuren, onbekende geluiden. Vaak stilte.

De achterdeur is de dienstingang, had Welkers al gezegd. Die brengt je in een soort rommelhok en daar hangt over een stoel een overall klaar. Een inderdaad, Anton Welkers heeft eraan gedacht.

Op de overall ligt zelfs de enveloppe met daarin de vierehalfduizend euro. Welkers is een man van zijn woord en niet alleen dat: hij toont een groot vertrouwen in zijn nieuwe medewerker. Hoofdschuddend neemt Cees het geld op en steekt het in een broekzak. Is dit een oprecht vertrouwen, nog voordat hij goed en wel alle testen had doorlopen? Of was het onverschilligheid? Vroeger ging dat wel anders. Zodra je als dienstbode werd aangesteld, had mevrouw ergens in huis een gulden neergelegd, alsof die was verloren. Het was de bedoeling dat tijdens al het schoonmaakwerk de dienstbode die gulden zou vinden en als ze haar vondst netjes bij mevrouw meldde, was ze met het predicaat *betrouwbaar* voor de test geslaagd. Vandaag de dag treft een medewerker een enveloppe met vierehalfduizend euro. In ieder geval zal Cees tegen Welkers zeggen dat hij het geld heeft gevonden. Bij de sollicitatie had Welkers nog gevraagd of meneer Van Alsem een legitimatie bij zich had voor het nodige papierwerk. Cees had gezegd dat hij die in de loop van de week zou meenemen. Dat was in orde. Alles bij elkaar had het daadwerkelijk de vorm van vertrouwen aangenomen.

In het rommelhok staan twee hoge stoelen en een bescheiden tafeltje strak onder het raam dat uitkijkt op de achtertuin. Rechts van dat raam is in de muur een kast aangebracht. Cees trekt hem open. Aan de binnenkant van de deur hangt een kaart van Zetten en omgeving met daaronder een lijst van bedrijven in de buurt. De kast zelf is leeg.

Cees hijst zich in de overall. In de spiegeling van de ruiten bekijkt hij zichzelf. Ze moesten hem thuis eens zien. Tekstschrijver in overall. Spion zonder cao. Van de toneelschool weggestuurd en uit wanhoop ergens voor zichzelf begonnen.

Hij verlaat het hok en begeeft zich naar Welkers' kantoor. Hij komt voorbij de bijkeuken en de keuken. Daar ruikt het naar soep. Of eerder naar vlees. De keuken is verlaten. Het is een tamelijk grote keuken, waar de moderne apparatuur min of meer onopvallend tussen de oude ornamenten en de vele leidingen is ondergebracht. Onder een brandschoon, sneeuwwit gewelfd plafond heeft alles zich redelijk geschikt naar veranderende tijden. Zelfs het luik naar een kelderruimte is vernieuwd met modern, blank hout.

Het kantoor van Welkers staat open, maar ook hier is niemand. De lampen zijn uit. Is dit een kans om zijn zoektocht te beginnen? In hemelsnaam, waarnaar? In het weinige licht ziet Cees de telefoon op

het bureau staan. Een oud toestel. Het lijkt een huistelefoon, een toestel met knoppen om te kunnen doorverbinden. Onder elke knop staat een aanduiding: *huiskamer, kantoor oost, kantoor west, A, U, VP, extern*. Sommige dingen spreken voor zich, maar die letters kan hij zo gauw niet duiden. Zou de A staan voor Anton, een lijn naar zijn privévertrek? Of slaapkamer? Cees overweegt de knop in te drukken, maar op dat moment hoort hij gestommel op de trap. Hij stapt de gang weer op, alsof hij daar stond te wachten, en ziet even later hoe Welkers hem tegemoet komt.

‘Goedemorgen,’ zegt deze. ‘Bent u naar mij op zoek, meneer Van Alsem? Of was u juist van plan naar boven te gaan? In dat geval moet ik u zeggen dat uw werkterrein normaliter niet hoger komt dat het maaiveld, als u me begrijpt.’

‘Ik begrijp u.’

‘Het souterrain en de tuin, dat is uw gebied. Tenzij u anders wordt gevraagd. *Compris?*’

Cees knikt maar eens. Het is wennen weer onder een baas te werken. Beleefd vraagt hij of Welkers een paar minuten voor hem heeft.

Welkers knikt genereus en wijst hem de deur naar zijn kantoor. Hij ruikt naar aftershave. Of is het alcohol?

‘Ik heb een paar dingen van u nodig,’ zegt Cees, zodra ze op de kamer staan en de lampen aan gaan.

Afwachtend kijkt Welkers hem aan.

‘Allereerst zou ik graag een overzicht van u ontvangen,’ begint Cees, ‘een lijstje met zaken waar ik binnenkort aandacht aan moet besteden. Dat kan ik plannen, zo nodig dingen bestellen, eventueel zaken gelijktijdig doen. Kortom, dat lijkt me het meest efficiënt.’

‘Ik zal ervoor zorgen,’ zegt Welkers en hij lijkt content met het initiatief. ‘*Alors*, wat kan ik nog meer voor u doen?’

‘Nou, om te weten waar precies de afvoer en het riool loopt, heb ik een bouwtekening van het huis nodig.’ Cees knikt driftig, alsof tegenspraak zinloos is. ‘Weet u of die bestaat?’

‘Ik zal navraag doen.’

‘Navraag?’ Cees gaat met een hand langs zijn baardstoppels. ‘Of hebt u misschien enig idee waar de afvoer het huis verlaat en op het riool is aangesloten? Heeft het huis een of meerdere aansluitingen?’

‘Zeker weten doe ik het allemaal niet, maar onder het smalle deel van de keuken zou een leiding zijn aangebracht. Vroeger loosde

het huis namelijk op een beerput die daar ergens zat. Om van dat ongemak af te komen, is in de jaren zestig of zeventig een aansluiting op het riool gekomen, een kostbare zaak, heb ik begrepen, want het meest nabije riool was bijna een kilometer hier vandaan.’ Welkers wijst een willekeurige kant op. ‘In die zelfde periode zijn ook de toiletten gemoderniseerd, nou ja, naar de normen van die tijd natuurlijk, en daarvoor zijn de nodige schachten aangebracht met daarin afvoerkanalen. Zo ver ik weet, komen die allemaal uit op de afvoer onder de keuken, maar, meneer Van Alsem, ik moet u eerlijk zeggen dat ik dat allemaal van horen zeggen heb. Ik heb het nooit gezien.’

‘Gaat het alleen om een verstopping? Of hebt ook lekkages?’

‘Nee, geen lekkages, gelukkig niet.’

‘Alle plafonds en wanden gecheckt?’

‘Zeker.’

Cees knikt nog maar eens. ‘Ik denk toch dat een bouwtekening wel handig is. Stel dat ik die verstopping niet zomaar vind.’

Het lijkt alsof Welkers bereid is zijn afstandelijke houding iets te laten varen. Met deze klusjesman en diens gerichte vragen lijkt hij een rioolexpert in huis te hebben, een aanwinst om te koesteren.

‘Hoelang woont meneer Tuininga hier nu?’ vraagt Cees, alsof ook dat nodig is voor het werk.

Welkers hoeft niet na te denken. ‘Achtien jaar.’

‘O, dat is al best lang. En u, hoe lang werkt u hier?’

‘Al vanaf het moment dat meneer Tuininga hier is komen wonen.’

‘Dat is mooi,’ reageerde Cees zonder goed en wel te weten wat hij daarmee bedoelt. Graag had hij nog naar andere zaken gevraagd, puur als blijk van belangstelling, maar begrijpt dat kleine, tedere stapjes voorlopig het tempo dicteren. Ze moeten eerst vrienden worden, hij en deze onderkoelde butler. ‘Noem me trouwens maar gewoon Evert,’ zegt hij. ‘Dat menerengedoe klinkt me zo...’

‘In dit huis spreken alleen de familieleden elkaar informeel aan,’ reageerde Welkers. ‘We zullen het ermee moeten doen, meneer Van Alsem.’ Hij dwong zichzelf erbij te glimlachen. Niet dat hij de regels van het huis niet serieus nam, eerder om aan te geven hoe onwrikbaar die zijn. ‘Ik ga voor u op zoek naar een bouwtekening.’

‘En een lijstje.’

‘Niet te vergeten.’

‘En o ja, ik heb de enveloppe met geld gevonden.’

‘Uitstekend.’ Nu dat is genoemd, herinnert Welkers zich nog iets. ‘We moeten het contract ook nog opstellen. Laten we dat niet vergeten.’

‘Zeker, maar als u het goed vindt, ga ik eerst eens op onderzoek.’

Welkers had daar geen bezwaar tegen.

‘O, nog een allerlaatste vraag.’

De man blijft hem aankijken.

‘U zegt dat mijn werkterrein tot het maaiveld reikt, en hij doet alsof hij dat een mooie uitdrukking vindt. ‘Ik zou graag weten wie ik binnen deze begrenzing zoal kan tegenkomen. Is er nog meer personeel?’

‘Tegenkomen?’ De man aarzelt. Cees ziet zijn lippen, de onderdrukte beweging, het levende verbod zomaar over het huis te vertellen. ‘Wel, meneer Van Alsem, het is zo... Het kan zijn dat u af en toe iemand in de keuken treft. Er is in dit huis voor een groot aantal uren verpleegkundige hulp en deze hulp verzorgt ook het eten. Zoals u begrijpt, zijn dat verschillende mensen, dames die beurtelings en uiterst professioneel hun werk doen. U dient hen daarbij niet in de weg te lopen.’

‘Is er een zieke in huis?’

Weer die aarzelings.

‘Meneer Tuininga zelf?’ vraagt Cees.

De man in zijn zwarte pak gaat staan. ‘Volgens mij eh... weet u voor de uitvoering van uw werk voldoende.’

II

Als Cees later in de keuken het luik in de vloer optilt en langs de bakstenentrap een paar treden afdaalt, treft hij daar langs het plafond een afvoer. Oude buizen, zoals vermoed van aardewerk. Hij weet niet of hij hier nu blij mee moet zijn. Als hij er niet onderuit komt de boel los te maken, wordt dat hakken en daarna alles vervangen door kunststof. Hij gaat verder de trap af, de koelte tegemoet, en volgt de leiding naar waar die het huis verlaat. Hij stuit op goed gevulde wijnrekken, op stellingen met kisten vol groente en fruit. Daarachter de oude waterput, maar sinds deze niet meer wordt gebruikt, is hij gedicht. Er staan dozen op, dozen met daarop een logo dat lijkt op

dat van zijn apotheek. Voor de zieke? In ieder geval ziet hij zo gauw niets wat het daglicht niet kan verdragen.

Hij verlegt zijn aandacht naar de afvoer, zucht nog maar eens. Hij zal eerst buiten moeten graven, niet alleen om de leiding bloot te leggen en vast te stellen of de verstopping binnen of buiten het huis is, maar ook omdat er een enorme put nodig is om alle troep in te lozen. Zo werk je voor de politie en zo zit je midden in de shit.

Gisteravond had hij met zijn zus Irma naar een consumentenprogramma zitten kijken. Meestal mijdt hij dat soort programma's, want het is allemaal kommer en kwel, maar gister was hij blijven hangen en hoorde hoe zeepfabrikanten plastic bolletjes in hun vloeibare zeep verwerken. Het zou een heerlijk gevoel opleveren als je je daarmee onder de douche schoonboent. Een werkelijk geweldig innovatief product, verklaarde de enthousiaste fabrikant. Aan de andere kant, zo zei de presentatrice, al dat plastic komt wel terecht bij de waterzuivering, waarop een medewerker van zo'n bedrijf op zijn beurt mocht vertellen hoe verschrikkelijk lastig het is om al die klerebolletjes eruit te krijgen. De man smeekte de zeepfabrikant dan ook om met dit product te stoppen. Daar wilde die fabrikant best gehoor aan geven, tenminste, als de waterzuivering zijn inkomstenderving vergoedde. Weer zo'n smeerlap, had Irma voor zich uit gesproken. Dit is de omgekeerde wereld. Het is een verdienmodel: betaald worden om niet-crimineel te zijn.

Eenmaal buiten, op de plek waarvan hij vermoedt dat daaronder de aansluiting op het riool is, maakt Cees een inschatting van de graafwerkzaamheden. In de schuur heeft hij een spa en een kruiwagen gevonden. Hij had een keer willen vloeken zoals alleen zijn ex-zwager dat kan en gaat aan de slag.

4.

I

Als politieagent ontmoet je klanten in veel verschillende soorten, soorten waar je onmiddellijk het land aan hebt en soorten die je om de een of andere vage reden toch weten te bekoren. Zo is daar

Robin, een frêle kerel, al zou je hem eerder een jongen noemen. Hij loopt tegen de dertig, eet te weinig, sowieso ongezond, maar waar en wanneer je hem ook ontmoet, hij is altijd opgewekt, altijd correct en zelfs gul. Het is alleen verdomd jammer dat hij al vroeg in zijn leven de verkeerde mensen tegenkwam, nachtbrakers, lui die hem wijsmaakten dat je alleen het paradijs kunt binnengaan, als je een pak geld in bezit hebt - niet heel veel anders dan het VVD-gedachtegoed. Daar heeft Robin inmiddels zijn corebusiness van gemaakt, op het vergaren van zo'n pak. Zo kan hij aan veel dingen komen waar anderen niet aan kunnen komen, heeft daar ook al een keer voor gezeten, maar tralies op de route naar het paradijs ontmoedigen hem niet. Het is tijdverlies, dat wel, maar niet echt een obstakel.

Met hem sprak ik nogal eens over zijn handel. Dat ik maar weet dat wanneer ik hem oppak er tien razende kerels klaarstaan om dat gat op te vullen. Dan had ik toch liever met hem te maken, of niet soms? Hij had gelijk, al zei ik dat niet met zo veel woorden. Ik beloofde hem niettemin dat ik hem laat lopen zo lang hij zich aan mijn regels houdt. Onze regels, verbeterde hij mij. Zo kwam onze deal tot stand. Het is een deal, waarbij ik een beetje gedoe in stand houd om heel veel gedoe voor te zijn. Robin draait uiteindelijk ook liever een bescheiden omzet dan dat hij zijn leven lang een politiemacht achter zich aan heeft.

Robin is moeilijk te vinden, dat hoort bij zijn wereld, maar hij heeft een connectie die regelmatig in *De Blaauwe Hand* dienst draait. Mo, zo heet deze connectie. Mo is een volgevreten Marokkaan, een kerel die zichzelf graag moslim noemt, maar zelfs tijdens de ramadan nog aankomt. In *De Blaauwe Hand* fungeert hij als contactpersoon van her en der over de stad verspreide ondernemers, de groep die je niet bij de Kamer van Koophandel terugvindt: de zogenoemde nachtwerkers.

Nu het dossier-Tuininga opnieuw voor ons lag, deed Reinbach voorkomen hoge verwachtingen van mij te hebben. Hoe ik Irene Deurloo's woede op het spoor was gekomen, vond hij nog steeds verbijsterend en zelfs van ongeëvenaarde klasse, woorden waarmee hij niet zo zeer van de wildgroei in zijn waardering blijf gaf, maar eerder dat hij op zoek was naar een manier om me onder druk te zetten, want we weten het allebei: wanneer een nieuwe zaak voor de deur staat, ben ik gewoon weer de incapabele rechercheur van weleer, een medewerker die zich moet bewijzen, iemand ook aan

wie hij graag zijn schoenen eens afveegt. *Goed* is hier niet de norm; *beter* is de norm. Er wordt ook geen enkel doel bereikt. Dag na dag werken we alleen maar aan de eindeloosheid.

Het was diep in de avond toen ik het café binnenging. Tien, twaalf gasten, een bedaard muziekje en helemaal achterin zat Mo (vrede zij met hem) met een aantal lege bierglazen voor hem op tafel. Ik vroeg me af of hij mij nog kende, maar toen ik tegenover hem plaatsnam en hij opkeek van zijn telefoon, staarde hij me apathisch aan.

‘Alles goed?’ vroeg ik vrolijk.

Zijn blik ging terug naar zijn telefoon. ‘Als je me wilt versieren, kan ik je zeggen dat je geen schijn van kans hebt.’

‘Echt niet?’

‘Nul procent.’

‘Dan begin ik er niet eens aan,’ zei ik en ik deed alsof ik wilde opstaan.

‘Wacht,’ zei hij en hij legde zijn telefoon op tafel. ‘Misschien stijgen je kansen als je me wat aanbiedt.’

Naar de bar stak ik twee vingers op.

‘Jij bent snel van begrip, dame. Heb je de mavo echt helemaal afgemaakt?’ Het vervette bovenlijf draaide mijn kant op. Onder zijn shirt hangen tieten. Hij wel. ‘En wat heb je van me nodig?’

‘Robin. Zou je hem voor me willen bellen?’

‘Ik ken geen Robin.’

‘Robin Hood.’

Zijn gezicht en zijn houding moesten superioriteit uitstralen. *Übermensch*. Het ging niet vanzelf, hij moest er wel zijn best voor doen. ‘O, die uit Schotland... Of was het Ierland. Ja, Ierland, toch? Maar eh, is die niet allang dood?’

‘Bel hem.’

‘Dat kan toch niet, als hij...’

‘Zeg hem dat z’n favoriete schooljuf naar hem vraagt.’

Die uitdrukking had hij eerder gehoord. Hij had wat tijd nodig, maar er kwam iets in zijn brein op gang. ‘O, *onze* Robin. Die bedoel je... Zeg dat dan meteen, troel. Nee, nee, nee, die kan ik onmogelijk storen.’

‘Ik heb met hem de afspraak...’

‘Kan wel zijn...’

‘Vraag het hem maar.’

‘Heb je haast?’

Oppassen nu. Dit soort vragen zijn bedoeld om de prijs op te drijven. Zeg nooit ja of nee, laat hem zwemmen. Twee biertjes is echt voldoende betaald. ‘Dat hangt ervan af.’

‘Waarvan?’

‘Van zo veel factoren, Mo. Dat overzie jij helaas niet.’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Je dolt met me, chick. Dat zie ik als misleiding.’

‘Misleiding? Heb je dat woord vandaag voor het eerst gehoord?’

‘In mijn land kost misleiding wel je leven.’

‘O jé, wil je met me op huwelijksreis? Hoor ik je dat nou zeggen?’

Hij tikte tegen zijn voorhoofd.

‘Bel Robin nu maar, hè?’

Aandachtig bekeek hij me, niet zoals een Hollandse kerel een vrouw bekijkt, maar zoals hij dat behoort te doen, als een oprechte moslim, bestand tegen de verlokkingen van het leven, maar wel met het recht om iedere vrouw als de zijne te beschouwen. ‘En onze Robin, zou die jou kennen?’

‘Zeg maar dat de schooljuf wat van hem nodig heeft. Ze kan aanbetalen.’

‘Hoe heet ze?’

‘Emmy.’

‘En wil je hem vanavond al iets aanbetalen?’

‘Als de profeet ziet dat het goed is.’

Eerst weer een blik mijn kant op, een die ik moest voelen, maar daarop begon hij in zijn telefoon te zoeken, vond wat hij zocht en liet ergens in de stad een telefoon overgaan. ‘Laat de profeet in het vervolg hierbuiten, hè?’ zei hij en hij wilde me nog het een en ander meer op het hart drukken, maar aan de andere kant van de lijn werd opgenomen. ‘Hé Robin, *habibi*.’

Ondertussen werden twee biertjes gebracht.

‘Ken jij een rijp chickie dat Emmy heet? Ja, de schooljuf.’ Terwijl hij zich over de krakende stoel van me wegdraaide, veranderde Mo van toon. Robin was iemand uit zijn klantenbestand en daar had hij minstens zo veel respect voor als voor zijn gehele voorgeslacht. ‘O, echt waar? Nou, ze zoekt jou. Is dat een goed teken of niet?’ Hij luisterde, humde wat, zei dat het hem in orde leek, ze was alleen. ‘Ze wil nu, *dude*,’ zei hij toen. ‘Ja, nu.’ Daarop reageerde hij een keer of drie, vier met alleen maar een gedwee

insjallah, waarna hij de verbinding verbrak en zich weer omdraaide. Hij zag het verse bier klaarstaan. Met een van die grote, vette handen van hem ging hij naar een glas, nam het op en dronk dat voor drie kwart leeg. Pas daarna, toen hij zijn ogen opende en over de rand heen keek, leek hij zich te herinneren dat er nog iemand op een antwoord zat te wachten. Hij veegde zijn mond af en wees naar zijn telefoon. ‘Onze Robin staat over tien minuten voor de *Commanderie*, in een donkere Toyota. Wel drie keer kloppen voordat je instapt.’ Hij moest om zichzelf lachen, al zat zijn buikvet hem erbij in de weg.

Ik stond op.

‘Hé, je bier nog,’ zei hij.

‘Wat? Had je dat dan niet begrepen, man? Ze zijn allebei voor jou.’

‘Nee...’

‘Echt waar.’

‘O, je wilt meer van me, hè?’ en hij vouwde een hand over zijn kruis. ‘Sorry, sletje, je bent mijn type niet.’

II

Niet ver van *De Hand* is de *Commanderie van Sint Jan*, een stukje omhoog langs de huizen. Het is er redelijk donker en verlaten, maar niet echt spannend. Gewoon een woonwijk die op tijd naar bed gaat.

Robin was er eerder dan ik. Voor de *Commanderie* stond een auto met draaiende motor, een rozerode wolk damp erachter. Ik kwam naderbij, tikte drie keer op het dak en na een klik van de ontgrendeling trok ik het portier aan de bijrijderskant open.

‘Hé, Emmy,’ hoorde ik zeggen.

Ik ging door mijn knieën. De auto rook naar wiet. ‘Hé, Robin.’

‘Lang geleden.’

‘Alles goed?’

‘Nog steeds die rotbaan als schooljuf?’

‘Ja, nog steeds achter allerlei uitschot aan. En jij, ben je ook nog steeds met dat uitschot bevriend?’

Hij sloeg uitnodigend op de zitting van de bijrijdersstoel.

Voordat ik instapte keek ik door de auto, een bescheiden autootje in zijn business. Hij was alleen. Een doos op de achterbank. Hij droeg een petje, zijn lange, blonde haren eronderuit.

Robin is geen jongen die uit de school klapt. Wie ik ook zou zoeken, hij zal nooit iemand aanwijzen. Hij zal ook niet vertellen waar ik een lab of een opslag aantref. Houdt zich niettemin perfect aan onze deal. Geen bruin of wit, geen geweld en geen omzet hoger dan een ton. In dat geval bemoeit niemand van ons zich met hem.

Ik heb hem een jaar of vier terug leren kennen, nadat hij weer was vrijgekomen. Ik was met een collega in de stad, Andrea van Nieuw Amerongen, en zij was het die hem in het publiek zag staan en zo maar aansprak. Later kwam ik hem nog eens tegen in *Du Commerce*, een café dat tegenwoordig een andere naam draagt, waar hij prompt aan mijn tafeltje kwam zitten en een uitsmijter bestelde. Zo zijn we aan de praat geraakt. Wat hij me leerde, was hoe de stad bij nacht functioneerde, over de bewegingen in het donker, waar gevaar is en waar niet. Hoe ik het zou herkennen en uit de weg kon gaan. Tijdens onze ontmoetingen probeerde ik ook bij te houden hoe hij deed, hoe hij sprak en zijn omgeving observeerde. Die ogen van hem, het alarmsysteem dat altijd op volle toeren draait, het zijn bewegingen en reflexen waar ik inmiddels zijn collega's aan herken.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij vriendelijk, maar toen hij me goed en wel aankeek, sloeg hij een hand voor zijn mond. ‘Nee... Moet je weer aan de chemo?’

‘Nee, joh, alles goed. Ik probeer af en toe gewoon eens wat uit. Een keer lekker kort. Het is bijna voorjaar.’

‘Is het heus? Geen ervaring van...?’

‘Nee, er is niets aan de hand. Kernegezond.’

‘Ik schrik ervan.’

‘Het is momenteel helemaal in. Wist je dat niet?’

‘Maar zo kort... Ik zou je op straat niet eens hebben herkend.’

‘Tuurlijk wel.’

We lachten even om elkaar en om onze merkwaardige verstandhouding.

Toen ik het portier goed en wel achter me had gesloten, attendeerde hij me op de gordel en liet de wagen rollen. Richting de benedenstad. Daar kwamen we op de Waalkade, waar hij links afsloeg, in de richting van Kronenburg.

‘Robin, ik heb een paspoort nodig,’ zei ik.

Hij grijnsde wat, bekeek me nog eens bij het geringe licht van de stad. ‘Ik zie je liever met een staart,’ zei hij en het klonk haast aandoenlijk.

‘Let nu maar op de weg, man.’

‘Ja, ja...’

‘Heb je een paspoort voor me?’

‘Een paspoort?’

‘Je weet toch wel wat een paspoort is?’

‘Nieuw?’

‘Tuurlijk.’

‘Voor jezelf?’

‘Graag.’

Weer moest hij lachen. In wezen is hij oké, had ook beter zijn opleiding als industrieel vormgever kunnen afmaken. Als hij ooit weer een moeder nodig heeft, wil ik het wel proberen.

‘Wel raar dat jij bij mij om een paspoort komt,’ en met een link naar mijn afgeknipte haar vroeg hij: ‘Ben je soms op de vlucht?’

‘Ja, al jaren,’ deed ik het af. ‘Kun je nu wel of niet een paspoort voor me op de kop tikken?’

‘Of heb je een carrièreswitch gemaakt? Worden we concurrenten?’

Ik nam een korte pauze. Gesprekken met de andere kant kennen goddank minder voorschriften dan die op het werk, maar het devies dat daar altijd boven de markt hangt, iets wat je uiterst serieus moet nemen, is dat je beter duizend woorden te weinig zegt dan één te veel. Verspreken klinkt als zingen en aan zingen hangen consequenties. ‘Nou, kom op, wat zeg je? Kun je daar aan komen of niet?’

Hij nam gas terug, stopte de auto. Het was in de Kromme Elleboog, de straat die naar het Joris Ivensplein buigt. ‘Neem je dit gesprek soms op?’

‘Doe normaal, Robin,’ en ik sloeg hem met een slap handje tegen zijn schouder. ‘Weet je wat het is, ik wil iets wat niet langs legale weg lukt, maar ja, daarmee houdt het voor mij nog niet op, hè? Je kent me, ik ben niet zo veel anders dan jij...’

‘Dat is *trespassing*, Emmy.’

Ik maakte een gebaar dat hij beter kon doorrijden. ‘Nou, hoe zit het? Hoe vaak moet ik de vraag herhalen?’

‘Natuurlijk kan ik je helpen. Jou altijd.’

‘Fijn. En lukt dat ook als het om een bijzondere paspoort gaat.’

Zijn blik gaat voor een tel weer mijn kant op. ‘Wat heb je op het oog?’

‘Een Canadees diplomatenpaspoort.’